

Ancsel Éva

PETŐFIHEZ

(részlet)

Téged szeret, – ki tűz szenébe néz,
vigyázva izzó vasnak hófokát,
vagy az, ki vájatok csendjében áll,
tapintja szénfal csillanó erét
s a föld méhében fényért, életért
kemény marokkal küzdelemre lép.

Téged szeret Teréz, – ki dús gyapotba jár –
csak hallanád – oly szépen énekel,
hogy fel sem ismernéd e régi dalt,
mely hordta summáslányok súlyos bánatát.

S szeret Teréz apja is, a földműves,
ki napnak tartja solti szőlők új borát
s csettint, dicsérve színét, illatát.

Téged szeret! Te hoztál szikkadt rög fölé
záporral terhes nagyszerű vihart –
s a csendes és kicsiny viskók fölé
oly szép pacsirta-éneket –
szabadság hírmondója, Te –
nincsen, ki Téged elfelejt.

(...)

S nagyon szeretlek én. Csudálatos szavad
haragvó szíved hányszor hallgatom, –
szavad, mely úri klubba tört és szívedet,
mely mint a vészmadárnak szárnycsapása vert,
Pozsony felett viharmadárként verdesett!

(1952)

Hidas Antal

AZON A DÉLUTÁN

Ha ott lettem volna.

Izmokban nála erősebb.
Termetre nála magasabb.
És százhusz évvel – később – bölcsebb,
megmarkoltam volna őt:

- Ne a kukoricásba!
- Hát hová az ördöghovába?
- A patak felé, Sándor. Add a kezed!
- Minek? hisz minden elveszett.
- Könyörgök.
- Haggy!